

Konečně zase trochu viděl ven, ale ze zamračené oblohy nic nevyčetl. Nebe je všude stejné. Zvlášť když prší. Kdyby nepršelo, mohl by Tim podle slunce zjistit, jestli jedou na sever, jih, východ nebo na západ. Z mraků zjistím prd, brblal v duchu. I když vlastně...

Nepatrně zaklonil hlavu a průzorem se zaměřil na to, zda se mračna pohybují. A opravdu. Nebe jako by jim přebíhalo přes cestu. Mraky táhly oblohou zleva doprava coby černé plachty pirátských korábů.

Řidič s pleší zařadil rychlost a auto se znovu rozjelo. Prudce, až pneumatiky v ostré zatáčce zakvílely. Přitom na semaforu ještě žhnula červená. Nebo ne? Ale ano, Beta o tom byla přesvědčená. Červený terč viděla před očima jako obří tečku vykřičníku. Proč řidič vyjel na červenou? Slyšel snad, že se Beta dobývá z auta? Že se snaží utéct?

V hrůze jí došlo, že ze zamčeného auta neunikne. Co teď? A pak konečně spásná myšlenka. Mobil! V tašce přece má mobil. Ponořila ruku až na dno plážové kabely a po paměti šátrala po důvěrně známém obalu. Nic. Zkusila to v druhém rohu, vždyť věci se uvnitř mohly přeskupit. Zase nic. Bez ohledu na divného chlapa u volantu obrátila kabelu dnem vzhůru a celou ji vysypala. Na béžovo-hnědé sedadlo dopadly kalhotky, osuška, prázdný sáček na mokré plavky, opalovací krém, sluneční brýle, kniha, peněženka, pas...

„Kde je ten mobil! Sakra... sakra... sakra!“ drtila skrz zuby.

V náhlém kmitnutí paměti si uvědomila, že mobil držela v ruce a chtěla právě pořídit fotku, kterou by poslala kamarádům, když se jí udělalo zle.

„Zůstal ležet na pláži. V písku...“

„Prší!“ halekala Mariana s rukama nad hlavou, když na hromádku položila poslední kartu.

„No jo,“ zabručel Hardy. „Tak jsi vyhrála, no. Jdu si na žal ulomit kus čokolády. Tobě nedám.“

„Ale, ale... tady někdo neumí prohrávat,“ smála se Mariana. „Vyvádíš, jako by ti šlo o život.“

Náklon auta se vyrovnal, jeli po rovině. Hladký asfalt pod koly zněl jinak a umožnil o poznání větší rychlost. Za okny se míhaly stromy v pravidelných rozestupech. Drobné červené skvrny mezi listy dávaly Timovi znamení. Alej. Třešňová alej. S hlavou vyvrácenou vzhůru zkusil stromy počítat.

Když byl u čtrnácté široce rozvětvené koruny, přišel nečekaný úder. Tim ještě postřehl, jak únosce tu věc popadl, asi ze sedadla spolujezdce, natáhl se dozadu k Timovi a praštil ho po hlavě. A poté se i ten úzký proužek světla mezi páskou a tvářemi změnil v černočerné nic.

